

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **K. V.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Jablonského 604/7, 326 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2013, č.j. OAM-39/ZA-ZA06-K01-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Anny Doležalové, MBA, se u r č u j e částkou 6.800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění

pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítal pochybení správního orgánu ve správním řízení, a to porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro jejich udělení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobce uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu realizace rodinného života na území ČR, kde pobývá jeho manželka, nevlastní dcera, nar. 15.6.2005 a vlastní dcera, nar. 16.9.2009. Uvedl, že existence rodinného života na území ČR je relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Jeho vycestování by bylo v rozporu s článkem 8 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, dle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Dle odst. 2 cit. ustanovení státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem. Dle jeho názoru se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval jeho právem na rodinný život, chráněný zmíněným článkem, přestože žije se svou manželkou již čtyři roky ve společné domácnosti a v roce 2009 se jim narodila jejich vlastní dcera Khrystyna a společně pečují též o starší dceru. Jedná se tedy o fungující (reálný) rodinný život, což ani správní orgán v řízení nezpochybňoval. Uvedl také, že mu bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění z ČR a letos dokonce trestní vyhoštění na dobu neurčitou. Vzhledem k zákazu pobytu není reálné, aby využil mechanismů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, který udělení jakýchkoliv víz podmiňuje nejen čistým trestním rejstříkem, ale také absencí záznamu v evidenci ENO či v Schengenském informačním systému. V podání žádosti o mezinárodní ochranu tak spatřoval poslední možnost, jak zůstat na území ČR se svojí rodinou. Nutnost jeho vycestování by představovala nepřiměřený zásah do jeho rodinných vazeb. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28.11.2008. Namítá, že žalovaný nedostatečně zkoumal, zda je skutečně v možnostech žalobce a jeho manželky, aby společně s dětmi vycestovali na Ukrajinu, kde by realizovali svůj společný život. Dodal, že je třeba zkoumat i skutkové okolnosti, které by mohly bránit vycestování rodině na Ukrajinu, např. nedostatek finančních prostředků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu apod. Zde odkázal na rozhodnutí NSS č.j. 5 Azs 7/2012-31 ze dne 25.1.2013. Dále uvedl, že jeho manželka žije v ČR přes deset let a mladší dcera se zde narodila. Rodina je na území ČR velmi dobře integrována, děti zde navštěvují školy. Namítá, že žalovaný v případě nezletilých dcer nezkoumal, resp. se vůbec nezabýval otázkou, zda je v současné době vhodné a možné s ohledem na jejich nízký věk a finanční situaci rodiny, aby vycestovaly na Ukrajinu. V případě nuceného vycestování žalobce by zde děti vyrůstaly pouze s matkou, bez možnosti osobního kontaktu s otcem. K uvedeným okolnostem žalovaný vůbec nepřihlédl a téměř se jimi nezabýval. Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval skutečnosti uvedené žalobcem v jeho žádosti ze dne 30. 1. 2013 a následných pohovorech s učiněným závěrem, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nich by bylo možné dovodit, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Zdůraznil výjimečnost institutu azylu, který neslouží k legalizaci pobytu. K žalobním námitkám uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Žalobní námitky jsou dle žalovaného účelové, nejedná se o azylově relevantní skutečnosti pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. K otázce humanitárního azylu žalovaný uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a odkázal na konstantní judikaturu NSS, jmenovitě na rozsudek č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10. 2003, v němž se uvádí: *„udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“* Žalovaný uvedl, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci i situaci v zemi původu, jeho zdravotní stav a odkázal na závěry vydaného rozhodnutí ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný se rovněž pečlivě zabýval tvrzenými rodinnými a sociálními vazbami žalobce, k námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života odkázal na judikaturu NSS, jmenovitě na rozhodnutí č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, č.j. 9 Azs 102/2008 ze dne 23. 4. 2009 či č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011. Žalovaný dále konstatoval, že hlavním důvodem žádosti žalobce vyjma ekonomického, je snaha o legalizaci pobytu na území ČR. V tomto směru odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, který m.j. uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“* K námitce neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá jakými úvahami se řídil včetně aplikace právních předpisů, na základě kterých rozhodoval při posouzení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil otázku návratu žalobce do vlasti. Argumentaci nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod ze strany ČR, pokud by byl žalobce nucen vrátit se na Ukrajinu, a jako otec by se nemohl s dětmi stýkat, shledal žalovaný irelevantní. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí

a na judikaturu NSS, ze které vyplývá, že cizinec může vykonávat rodinný život kdekoli a nemůže si bez dalšího vybírat zemi, kde bude uplatňovat svůj rodinný život (viz rozsudek NSS č.j. 2 Azs 8/2011 ze dne 8.6.2011). Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že se závěry žalovaného nesouhlasí. Namítal, že závěry, které si žalovaný o postoji judikatury NSS k existenci rodinného života na území ČR ve vztahu k § 14a učinil, jsou zavádějící a zjednodušené. Ač žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 2 Azs 8/2011 ze dne 8.6.2011, opomenul právní závěry v něm vyjádřené aplikovat beze zbytku. Úkolem žalovaného bylo též posoudit, zda je v případě žalobce reálné, aby jej manželka a obě dcery následovaly do země původu s ohledem na jejich míru integrace v ČR a současnou problematickou situaci na Ukrajině.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

O první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1.7.2004 rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 15.7.2004, kterým byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť během správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 25.1.2005, č.j. 63 Az 146/2004-23 žalobu žalobce zamítl a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26.6.2006, č.j. 5 Azs 91/2006-64 kasační stížnost žalobce odmítl pro nesplnění podmínek řízení.

V současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.1.2013 žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, hlásí se k jehovistům, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Ke svému životu uvedl, že do roku 2003 žil na Ukrajině. Od září 2003 do roku 2008 pobýval v ČR, poté se vrátil na Ukrajinu, v červenci 2009 odjel do ČR a v září téhož roku se vrátil na Ukrajinu. Svou vlast naposledy opustil dne 24.10.2009 (vycestoval na platný cestovní pas a povolení k pobytu v ČR) proto, že v ČR má rodinu, chce zde žít se svojí ženou, která zde pobývá nepřetržitě od roku 2002 nebo 2003. O mezinárodní ochranu žádá proto, že je to jeho poslední možnost, jak zde zůstat, jinak by musel opustit svoji rodinu. Manželka i dcery zde mají trvalý pobyt. V roce 2006 bylo proti němu vedeno trestní stíhání za ozbrojenou loupež, za což byl odsouzen na dva roky k trestu odnětí svobody, po sedmi měsících byl propuštěn, následně byl opět stíhán a později propuštěn na amnestii. Na Ukrajinu se vrátit nechce, v ČR žije již deset let a bere ji jako svůj stát. V průběhu pohovoru dne 6.2.2013 a doplňujícího pohovoru dne 5.8.2013 žalobce uvedl, že se původně jmenoval Oleksandr Zhereb. Prostřednictvím příslušných úřadů své vlasti si změnil v roce 2007 nebo 2008 jméno a příjmení na Vitalii Kravchuk. Učinil tak poté, co byl pod totožností Oleksandr Zhereb z ČR vyhoštěn (pod touto totožností byl v ČR odsouzen za loupež) a nemohl by vycestovat znovu do ČR. Pod jménem Kravchuk se zde nachází legálně. V ČR byl

dne 12.9.2012 opětovně zadržen, v té době měl dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, byl policií kontrolován poblíž banky a podle otisků prstů byla zjištěna jeho pravá totožnost. Následně musel vykonat dříve mu uložený trest odnětí svobody, propuštěn byl na amnestii dne 3.1.2013. Zopakoval, že kromě přání žít v ČR spolu s rodinou, nemá ke své žádosti o mezinárodní ochranu jiný důvod. Na Ukrajině nemá žádné zázemí, žádné příbuzné, není ani v žádném styku se svým synem z prvního manželství. Rodinu má zde v ČR a musí se o ni postarat. V případě návratu na Ukrajinu se obává rodinných těžkostí, jinak mu v návratu nic nebrání. Vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány své země původu. Žalobce doložil ke svým tvrzením osobní doklady své a dětí, oddací list, potvrzení o trvalém pobytu manželky a dětí, nájemní smlouvu, doklady ohledně svého dřívějšího podnikání v ČR aj.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012, Informace MZV ČR č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.5.2012 a č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12.2011, Zprávu Amnesty International 2012-Ukrajina z května 2012, Výroční zprávu Freedom House 2013 z ledna 2013, Informace obsažené v databance ČTK – Země Světa – Ukrajina. Dále vycházel i z materiálů vedených v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce, z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany a z výpisu z evidence cizinců CIS. Zohlednil i žalobcem doložené materiály. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti dne 5.8.2013 využil a zopakoval, že azyl je pro něho poslední možností, aby zde mohl zůstat se svou rodinou. Nevznese žádné námitky proti uvedeným informacím a podkladům ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem

pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných jak v řízení o mezinárodní ochraně s přihlédnutím k řízení o správním vyhoštění a na základě výše uvedených informací o zemi původu a materiálů předložených žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědí žalobce je zcela zřejmé, že se z ČR opakovaně vracel na Ukrajinu. Svou vlast naposledy opustil v roce 2009, a to se změněným příjmením, neboť z důvodu dříve uloženého správního vyhoštění by mu nebyl povolen vstup na území ČR. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal zcela účelově z důvodu legalizace svého pobytu a vysloveným přáním pobývat v ČR spolu s manželkou a dcerami, které zde mají trvalý pobyt a poté, co byla odhalena jeho pravá totožnost a hrozilo mu vycestování na Ukrajinu. Žalobce neuvedl ani žádné relevantní obavy pro případ svého návratu na Ukrajinu, toliko, že se tam vrátit nechce, protože chce v ČR žít se svou rodinou. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že se žalobce svým protiprávním jednáním na území ČR sám vyloučil z možnosti získat pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, jde plně k jeho tíži a tato okolnost není relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který

sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu. K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. K otázce humanitárního azylu a jedinému důvodu žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany – žít v ČR se svou manželkou a dcerami, žalovaný odkázal na konstantní judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003, podle kterého rodinné vazby nelze bez dalšího považovat za důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c)

vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce nevyslovil žádné azylově relevantní obavy pro případ návratu. Soud po zhodnocení výpovědi žalobce, jeho hlavního motivu k odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu na pozadí výše citovaných informací nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Soudu je z úřední činnosti známo, že aktuální politická situace na Ukrajině není stabilní, formuje se, žalobce se však o politické dění nezajímal, a proto v případě návratu do vlasti není ohrožen ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Posouzením otázky rodinného života žalobce na území ČR ve vztahu k § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval dostatečným způsobem, na stranách 7-9 napadeného rozhodnutí podrobně popsal a odůvodnil, proč žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu, opětovně se zabýval jeho tvrzenými rodinnými důvody a úmyslem realizovat svá rodičovská práva, přičemž odkázal na relevantní judikaturu NSS podle které rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Na tomto místě si soud dovoluje analogicky odkázat i na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že „*vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.).* Soud dále

doplňuje, že neudělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany neznamená porušení mezinárodních závazků ČR, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluvy o právech dítěte. Dodržení uvedených mezinárodních smluv není vázáno na zákon o azylu, ale má všeobecnou platnost a v daném případě lze jejich naplnění najít v zákoně o pobytu cizinců. Žalobce, který pobýval na území ČR neoprávněně, porušoval právní řád ČR, si musel být vědom negativních následků s tím spojených a nemohl legitimně očekávat, že žádostí o mezinárodní ochranu, jako „poslední možnosti, jak zůstat v ČR se svou rodinou“, vyřeší legalizaci svého pobytu k realizaci rodinného života na území ČR. Soud dále konstatuje, že ani v žalobě namítaná integrace manželky žalobce a jeho dcer v ČR není zákonným důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se vyjádřil i k otázce realizace rodinného života žalobce na Ukrajině, přičemž žalobcem a jeho rodinou vyslovená neochota se tam vrátit, je z pohledu zákona o azylu irelevantní. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla pro řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka, jejíž odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokátky v požadované výši podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (příprava a převzetí zastoupení včetně porady s klientem, doplnění žaloby), tj. 6.200,-Kč, dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600,-Kč. Celkem se tedy ustanovené advokátce přiznává odměna ve výši 6.800,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 14. května 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně